

Arrest

nr. 286 527 van 22 maart 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. L. S. LEUNG
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 december 2022 als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H.L.S. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 april 2021 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 22 november 2022 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.04.2021 werd ingediend en op 31.03.2022 werd geactualiseerd door :

2 minderjarige kinderen:

M., R. R. M. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx) geboren te Dohuk op X

M., R. R. M. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx) geboren te Ninive op X

wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders: de heer O., R. M. O. (..) (R.R.: xxxxxxxx) en mevrouw Y., Z. S. Y.(..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Irak

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de minderjarige kinderen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

+Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat onderhavige aanvraag werd ingediend in naam van de minderjarige kinderen. Hun ouders, de heer O. R. M. O. (..) en mevrouw Y. Z. S. Y. (..), maken geen deel uit van onderhavige aanvraag. De elementen die eventueel betrekking hebben op de heer O. R. M. O. (..) en mevrouw Y. Z. S. Y. (..) worden aldus niet in overweging genomen.

Op 15.04.2019 diende de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen, de heer O. R. M. O. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx) en mevrouw Y. Z. S. Y. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx), samen met de kinderen een eerste Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Op 21.01.2020 stelde het Commissariaatgeneraal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dat het verzoek niet-ontvankelijk was. De wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen gingen tegen deze beslissing in beroep, op 08.04.2020 werd de beslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 30.07.2020 stelde het CGVS opnieuw dat deze niet-ontvankelijk was. De wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen gingen tegen deze beslissing een tweede maal in beroep. Op 13.04.2021 verwierp de RVV dit beroep.

Op 06.05.2021 dienden de minderjarige kinderen onder eigen naam elk een tweede VIB in. Deze werd als niet-ontvankelijk beoordeeld op 24.12.2021 door het CGVS. Tegen deze beslissingen werd er een beroep ingediend bij de RVV, doch deze verwierp de beroepen op 12.05.2022.

De duur van deze procedures – namelijk iets minder dan twee jaar voor het eerste VIB samen met hun ouders en iets meer dan één jaar voor hun eigen VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de minderjarige kinderen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

De wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen en de minderjarige kinderen kregen in 2018 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland. Griekenland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Een asielaanvraag wordt door de Griekse autoriteiten behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Griekse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De bewering dat de minderjarige kinderen geen bescherming tegen refoulement genieten in Griekenland, dat zij bij een terugkeer een risico lopen op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief zou maken, kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Desalniettemin beweren de minderjarige kinderen dat er een slechte opvang- en huisbevestigingssituatie, een gebrek aan werkgelegenheid en (taal) onderwijs, gebrekkige medische hulpverlening en gebrek aan financiële of andere hulp vanwege de Griekse overheid. Echter, er worden geen bewijzen voorgelegd die deze beweringen kunnen staven. De loutere vermelding van deze elementen volstaan niet om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Bovendien voegen de minderjarige kinderen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun

beide VIB's (samen met ouders en apart) naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die reeds ruimschoots gemotiveerd en niet weerhouden werden in de VIB's - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat het indienen van onderhavig aanvraag om machtiging tot verblijf geen soort "hoger beroep" kan vormen tegen de afwijzing van een VIB, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Er wordt gesteld dat de minderjarige kinderen niet kunnen terugkeren naar Griekenland omdat zij hun opleiding zouden moeten afbreken. Het feit dat de minderjarige kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar er niet aangetoond wordt dat een scholing niet in Griekenland kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de minderjarige kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Griekenland te vinden is. Bovendien hebben de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen steeds geweten dat de scholing plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de eigen ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Tot slot dient er opgemerkt te worden dat de kinderen samen met hun ouders in april 2019 naar België zijn gekomen en dat zij pas sinds het schooljaar 2020-2021 naar school zijn gegaan. Zij hebben daarvoor nooit scholing gekregen in België, maar zijn toch blijkbaar zonder problemen kunnen aansluiten in het Belgisch onderwijssysteem. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat de kinderen, indien zij na een beslissing in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf toch kunnen terugkeren naar België, niet opnieuw zonder problemen kunnen aansluiten.

De minderjarige kinderen beweren dat zij volledig afhankelijk zijn van hun ouders en dat zij daarom per definitie in de onmogelijkheid zijn om, op zelfstandige wijze, een afreis te maken naar Griekenland. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient opgemerkt dat de minderjarige kinderen helemaal niet op zelfstandige basis moeten vertrekken, de ouders maken geen deel uit van onderhavige aanvraag en ze hebben hier geen legaal verblijf bijgevolg verhinderd niets hen om samen terug te keren naar Griekenland.

Verder wordt er verwezen naar artikel 8 EVRM, waarbij gesteld wordt een belangrijk sociaal leven tot stand te hebben gebracht. Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM, en bij uitbreiding artikel 7 van het Handvest, betreft dient er opgemerkt te worden dat deze artikels hier niet van toepassing zijn. Immers hun ouders, de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen, de heer O., R. M.O. (...) (R.R.: xxxxxxxxxx) en mevrouw Y., Z. S. Y. (...) (R.R.: xxxxxxxx) hebben hier geen legaal verblijf. Bijgevolg geldt de verplichting om terug te keren naar Griekenland om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Er wordt verder niet aangetoond dat er nog andere familieleden van het gezin in België verblijven, noch dat hun eventuele sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de aangehaalde artikels.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)." Hetzelfde gaat op voor art. 6 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind een recht op leven heeft. Het aanhalen van dit artikel lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van de minderjarige kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst. Bewijzen van het tegendeel worden alvast niet voorgelegd.

Wat de verwijzing naar art. 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft, dient er opgemerkt te worden dat er niet concreet verduidelijkt of aangetoond wordt dat de belangen van de minderjarige kinderen geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst van de minderjarige kinderen betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Bovendien zijn de heer O. R. M. O. (...) en mevrouw Y. Z. S. Y. (...) de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen en is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen. Er moet ook worden benadrukt dat, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die

bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen. (Gwh 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, §90)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“2.2.1 ENIG MIDDEL: Schending van de algemene motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991): schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (belang van het kind): schending van artikel 8 EVRM artikel 7 van het Europees Handvest en schending van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2.1.1 Eerste onderdeel: schending van de algemene motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

- Aangezien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Aangezien het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

- Aangezien verzoeksters in dit verband naar de rechtsleer verwijzen die het volgende stelt: "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende. " (OPDEBEEK, en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

- Aangezien verzoeksters van mening zijn dat verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd.

- Doordat verwerende partij stelt : "Een asielaanvraag wordt door de Griekse autoriteiten behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Griekse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

o Terwijl verzoeksters erop wijzen dat de discussie in casu niet gaat over de standaarden die de Griekse autoriteiten moeten respecteren bij het behandelen van asielaanvragen en over de minimumnormen die de Griekse autoriteiten moeten respecteren inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft.

o Dat verzoeksters erop wijzen dat het echter gaat over erkende vluchtelingen in Griekenland na hun erkenning als vluchteling aan hun lot worden overgelaten en over hoe slecht zij behandeld worden in Griekenland.

o De motivering van verwerende partij over de standaarden en minimumnormen die de Griekse autoriteiten moeten respecteren inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, is dus naast de kwestie en irrelevant.

- Doordat verwerende partij stelt : "Er wordt verder niet aangetoond dat er nog andere familieleden van het gezin in België verblijven".

o Terwijl verwerende partij in de bestreden beslissing eveneens verwijst naar het verzoek om internationale bescherming (VIB) van verzoeksters dd. 06.05.2021; naar het feit dat deze VIB als niet-ontvankelijk werden beoordeeld op 24.12.2021 door het CGVS; dat verzoeksters tegen deze beslissingen beroep hebben ingediend bij de RW; doch dat deze beroepen verworpen werden op 12.05.2022.

o Dat verwerende partij dus kennis heeft van deze procedurele feiten.

o Dat verwerende partij eveneens kennis heeft van de inhoud van deze procedurele stukken en feiten aangezien verwerende partij in huidige bestreden beslissing stelt dat verzoeksters geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun beide VIB's (samen met hun ouders en apart) naar voor brachten.

o Dat in de beslissingen van het CGVS dd. 24.12.2021 uitdrukkelijk staat vermeld: "In België hadden jullie verschillende familieleden die jullie wensten te vervoegen. Jullie reisden daarom door naar België waar jullie op 7 maart 2019 aankwamen" (stuk 2 en 3).

o Dat uit deze beslissingen van het CGVS dd. 24.12.2021, waar verwerende partij dus zeker kennis van heeft, dus duidelijk blijkt dat er dus nog wel familieleden van het gezin van verzoeksters in België verblijven. Dit blijkt ook uit het attest van samenstelling gezin dat als bijlage bij het verzoek om machtiging tot verblijf was bijgevoegd.

- Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat er geen bewijzen worden voorgelegd die kunnen staven dat erkende vluchtelingen in Griekenland geconfronteerd worden met een slechte opvang- en huisvestingssituatie, een gebrek aan werkgelegenheid en (taal) onderwijs, gebrekkige medische hulpverlening en gebrek aan financiële of andere hulp vanwege de Griekse overheid.

o Dat verzoeksters hierboven reeds hebben uiteengezet dat verwerende partij in de bestreden beslissing zelf verwijst naar het verzoek om internationale bescherming (VIB) van verzoeksters dd. 06.05.2021; naar het feit dat deze VIB als niet-ontvankelijk werden beoordeeld op 24.12.2021 door het CGVS; naar het feit dat verzoeksters tegen deze beslissingen beroep hebben ingediend bij de RVV; en naar het feit dat deze beroepen verworpen werden op 12.05.2022.

o Dat verwerende partij dus kennis heeft van deze procedurele feiten.

o Dat verwerende partij eveneens kennis heeft van de inhoud van deze procedurele stukken en feiten aangezien verwerende partij in huidige bestreden beslissing stelt dat verzoeksters geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun beide VIB's (samen met hun ouders en apart) naar voor brachten.

o Dat verzoeksters dus redelijkerwijze ook mogen verwijzen naar de inhoud van deze procedurele stukken.

o Dat verzoeksters in de beroepsprocedures gekend onder RvV 269 499 en 269 501 tegen de beslissingen van het CGVS dd. 24.12.2021 beiden een aanvullende nota dd. 30.03.2022 hebben neergelegd (stuk 4 en 5).

o Dat in deze nota uitdrukkelijk wordt aangetoond aan de hand van stukken dat erkende vluchtelingen in Griekenland geconfronteerd worden met een slechte opvang- en huisvestingssituatie, een gebrek aan werkgelegenheid en (taal) ondeiwijds, gebrekkige medische hulpverlening en gebrek aan financiële of andere hulp vanwege de Griekse overheid (stuk 6).

o Dat verwerende partij dus ten onrechte stelt dat hiervan geen bewijzen werden voorgelegd.

- Dat verwerende partij dan ook de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd en dat verwerende partij de algemene motiveringsverplichting heeft geschonden.

2.2.1.2 Tweede onderdeel: schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (belang van het kind) (belang van het kind).

- Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen rechtstreekse werking heeft.

o Dat verzoeksters verwijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist”.

o Dat verzoeksters erop wijzen dat artikel 3 lid 1 van het Kinderrechtenverdrag nagenoeg hetzelfde behelst als artikel 24 2. van het Europees Handvest:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging”.

o Verzoeksters wijzen erop dat het Europees Handvest rechtstreekse werking heeft verkregen met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009, zoals bepaald in artikel 6, lid 1, VEU. Daardoor werd het Europees Handvest een bindende bron van primair recht.

o Derhalve heeft artikel 24.2 van het Europees Handvest rechtstreekse werking.

o Aangezien artikel 24.2 van het Europees Handvest en artikel 3 lid 1 van het Kinderrechtenverdrag dezelfde inhoud hebben, dient verwerende partij dus wel degelijk bij het nemen van een beslissing over verzoeksters het belang van verzoeksters als minderjarige kinderen in acht te nemen.

- Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat er niet concreet wordt aangetoond of verduidelijkt dat de belangen van verzoeksters geschaad worden en dat een terugkeer naar het land

van herkomst van de minderjarige kinderen niet steeds noodzakelijkerwijze betekent dat dit tegen hun belang is. Dat verwerende partij daarom van oordeel is dat er geen schending zou zijn van artikel 24 van het Europees Handvest.

o Verzoeksters wijzen erop dat hun land van herkomst Irak is. Sinds mei 2017 zijn verzoeksters niet meer in Irak geweest, zij hebben immers internationale bescherming gekregen in Griekenland. Als verzoeksters zouden terugkeren naar Irak, hun land van herkomst, dan dreigen zij hun statuut van erkende vluchteling in Griekenland te verliezen.

o Het is dus zeker niet in het belang van verzoeksters om terug te keren naar Irak.

o Verzoeksters wijzen ook op de gevaarlijke en slechte levensomstandigheden in Irak.

o Indien men van oordeel zou zijn dat het land van herkomst van verzoeksters Griekenland zou zijn, dan nog is een terugkeer naar Griekenland niet in het belang van verzoeksters.

- Verwerende partij heeft dus artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Europees Handvest geschonden.

2.2.1.3 Derde onderdeel: schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Europees Handvest

Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Europees Handvest niet van toepassing zijn omdat de ouders van verzoeksters - zijnde de wettelijke vertegenwoordigers van verzoeksters - in België geen legaal verblijf hebben.

o Terwijl verzoeksters erop wijzen dat men bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken en dat wanneer kinderen betrokken zijn, het hoger belang van het kind mee in overweging moet genomen worden.

o Dat het niet in het belang is van de kinderen dat zij, voor het indienen van een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis, naar Griekenland moeten terugkeren om deze aanvraag aldaar bij de Belgische diplomatieke dienst in te dienen.

o Dat verzoeksters immers minderjarig zijn en schoollopen in België en momenteel examens hebben. Dat het feit dat de ouders van verzoeksters geen legaal verblijf hebben in België doet geen afbreuk aan dit feit.

- Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoeksters niet aantonen dat zij in België een belangrijk sociaal leven hebben uitgebouwd en er niet werd aangetoond dat er nog andere familieleden van het gezin van verzoeksters in België verblijven.

o Terwijl verwerende partij in de bestreden beslissing eveneens verwijst naar het verzoek om internationale bescherming (VIB) van verzoeksters dd. 06.05.2021; naar het feit dat deze VIB als niet-ontvankelijk werden beoordeeld op 24.12.2021 door het CGVS; dat verzoeksters tegen deze beslissingen beroep hebben ingediend bij de RvV; doch dat deze beroepen verworpen werden op 12.05.2022.

o Dat verwerende partij dus kennis heeft van deze procedurele feiten.

o Dat verwerende partij eveneens kennis heeft van de inhoud van deze procedurele stukken en feiten aangezien verwerende partij in huidige bestreden beslissing stelt dat verzoeksters geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun beide VIB's (samen met hun ouders en apart) naar voor brachten.

o Dat in de beslissingen van het CGVS dd. 12.05.2021 uitdrukkelijk staat vermeld: "In België hadden jullie verschillende familieleden die jullie wensten te vervoegen. Jullie reisden daarom door naar België waar jullie op 7 maart 2019 aankwamen" (stuk 2 en 3).

o Dat uit deze beslissingen van het CGVS dd. 12.05.2021, waar verwerende partij dus zeker kennis van heeft, dus duidelijk blijkt dat er dus nog wel familieleden van het gezin van verzoeksters in België verblijven. Dit blijkt ook uit het attest van samenstelling gezin dat als bijlage bij het verzoek om machtiging tot verblijf was bijgevoegd.

o Dat verzoeksters dus maart 2019 bij hun familie in België verblijven. Dat verzoeksters dus wel een belangrijk sociaal leven - met hun Belgische familie - hebben uitgebouwd.

- Dat verwerende partij dus wel degelijk artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest heeft geschonden.

2.2.1.4 Vierde onderdeel: Schending van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

- Aangezien bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen. Aangezien om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden zal overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren (LP. SUETENS, "Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.P.B., 1981, p. 87). Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen, maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat,

wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 17de editie 2006, p. 60).

- Dat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

- Dat verzoeksters hierboven reeds hebben uiteengezet dat verwerende partij in de bestreden beslissing zelf verwijst naar het verzoek om internationale bescherming (VIB) van verzoeksters dd. 06.05.2021; naar het feit dat deze VIB als niet-ontvankelijk werden beoordeeld op 24.12.2021 door het CGVS; naar het feit dat verzoeksters tegen deze beslissingen beroep hebben ingediend bij de RVV; en naar het feit dat deze beroepen verworpen werden op 12.05.2022.

o Dat verwerende partij dus kennis heeft van deze procedurele feiten.

o Dat verwerende partij eveneens kennis heeft van de inhoud van deze procedurele stukken en feiten aangezien verwerende partij in huidige bestreden beslissing stelt dat verzoeksters geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun beide VIB's (samen met hun ouders en apart) naar voor brachten.

- Dat verzoeksters dus redelijkerwijze ook mogen verwijzen naar de inhoud van deze procedurele stukken.

- Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de verklaringen van verzoeksters - zonder het voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal - niet weerhouden werden in de BIVs en dat dit ruimschoots gemotiveerd werd door het CGVS.

o Terwijl men niet kan ontkennen dat de motivering van het CGVS in de beslissingen dd. 24.12.2021 zeer summier waren.

o Dat verzoeksters in de beroepsprocedures gekend onder RvV 269 499 en 269 501 tegen de beslissingen van het CGVS dd. 24.12.2021 beiden een aanvullende nota dd. 30.03.2022 hebben neergelegd (stuk 4 en 5).

o Dat in deze nota uitdrukkelijk wordt aangetoond aan de hand van stukken dat erkende vluchtelingen in Griekenland geconfronteerd worden met een slechte opvang- en huisvestingssituatie, een gebrek aan werkgelegenheid en (taal) onderwijs, gebrekkige medische hulpverlening en gebrek aan financiële of andere hulp vanwege de Griekse overheid (stuk 6).

o Dat verwerende partij dus ten onrechte en onredelijk stelt dat er geen bijkomend bewijsmateriaal werd voorgelegd.

- Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de duur van de VIB's- namelijk iets minder dan twee jaar voor het eerste VIB samen met hun ouders en iets meer dan een jaar voor hun eigen VIB -niet van dien aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

o Dat verzoeksters erop wijzen dat twee jaar voor een minderjarige wel zeer lang is aangezien het gaat om belangrijke formatieve levensjaren en dat verzoeksters op die twee jaar tijd Nederlands hebben geleerd en regelmatige leerlingen zijn.

o Dat het feit dat de Belgische autoriteiten zolang doen om de verzoeken om internationale bescherming af te handelen niet aan verzoeksters kan worden verweten.

- Doordat verwerende partij eerder laconiek of cynisch stelt dat verzoeksters zonder problemen hebben kunnen aansluiten in het Belgisch onderwijssysteem en dat er geen bewijzen worden voorgelegd dat verzoeksters, indien zij na een beslissing in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf toch kunnen terugkeren naar België, niet opnieuw zonder problemen kunnen aansluiten.

o Dat het redelijkerwijze onmogelijk is om iets te bewijzen dat nog niet heeft plaatsgevonden.

o Dat het feit dat verzoeksters hard hebben gewerkt en hun best hebben gedaan om Nederlands te leren en om naar school te gaan in België thans tegen hen wordt gebruikt.

- Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat niet wordt aangetoond dat verzoeksters in Griekenland geen scholing zouden kunnen krijgen.

o Dat verzoeksters erop wijzen dat zij geen Grieks kunnen spreken noch lezen.

o Dat indien verzoeksters moeten terugkeren naar Griekenland om aldaar naar school te gaan, dat zij helemaal van nul moeten herbeginnen en dus wel degelijk vertraging zullen oplopen in hun opleiding en ontwikkeling

o Dat verzoeksters erop wijzen dat mochten zij nadien terugkeren naar België na een beslissing in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, dat zij wel degelijk een achterstand zullen hebben opgelopen en dat het zeker niet gegarandeerd is dat zij opnieuw zonder problemen zouden kunnen aansluiten op de Belgische school.

- Dat het onredelijk is van verwerende partij om te oordelen dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden.

o Dat verzoeksters erop wijzen dat het gaat om het indienen van een machtiging tot verblijf.

o Dat verzoeksters erop wijzen dat zij in België naar school gaan en hun centrum van belangen in België hebben.

o Dat indien verzoeksters louter voor het indienen van een machtiging tot verblijf moeten terugkeren naar Griekenland - waar zij geen verblijfplaats hebben, waar zij niemand kennen, waar zij de taal niet machtig zijn - een disproportioneel nadeel lijden tegenover de situatie waarbij verzoeksters de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België kunnen indienen.

o Dat verzoeksters geen financiële steun krijgen van de Belgische autoriteiten.

o Dat verzoeksters geen enkele bedreiging vormen voor de openbare orde en nationale veiligheid.

o Dat de Belgische autoriteiten geen enkel nadeel ondervinden indien verzoeksters hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in België kunnen indienen terwijl het nadeel voor verzoeksters indien zij deze aanvraag in Griekenland moeten indienen disproportioneel groot is.

- Dat de verwerende partij derhalve het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat het enig middel van verzoeksters ernstig en gegrond is."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van verblijf hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. Waar verzoekende partijen erop wijzen dat het niet gaat om de behandeling van asielzoekers in Griekenland maar wel om de behandeling van erkende vluchtelingen in Griekenland die volgens hen aan hun lot worden overgelaten en slecht behandeld worden gaan zij met hun betoog voorbij aan het gegeven dat de motivering niet enkel verwijst naar de behandeling van asielzoekers maar ook naar de behandeling van erkende vluchtelingen. Zo verwijst de verwerende partij onder meer naar richtlijn 2004/83/EG. Deze richtlijn werd herschikt door richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en **voor de inhoud van de verleende bescherming** (eigen markering). Zo blijkt

hoofdstuk VII van voormelde richtlijn betrekking te hebben op de kenmerken van de internationale bescherming, waaronder bescherming tegen refoulement, instandhouding van het gezin, verblijfstitels, toegang tot werk, toegang tot onderwijs en reisdocumenten. De regelgeving waarnaar de verwerende partij verwijst heeft aldus ook betrekking op erkende vluchtelingen en is bijgevolg wel degelijk relevant.

Daarnaast heeft de verwerende partij evenzeer gewezen op het feit dat de beweringen “dat er een slechte opvang- en huisbevestigingssituatie, een gebrek aan werkgelegenheid en (taal) onderwijs, gebrekkige medische hulpverlening en gebrek aan financiële of andere hulp vanwege de Griekse overheid” niet gestaafd worden door enig bewijs en dat er ook geen enkel nieuw element wordt toegevoegd aan de elementen die reeds werden voorgelegd in het kader van de verzoeken tot internationale bescherming zodat hun argumentatie thans geen andere beoordeling wettigt dan deze gemaakt door de bevoegde asielinstanties.

Verzoekende partijen betwisten niet dat alle ingediende verzoeken tot internationale bescherming in België werden afgewezen. In deze verzoeken hadden verzoekende partijen reeds de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen in Griekenland aangehaald. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de verzoeken afgewezen en alle beroepen hiertegen werden door de Raad verworpen bij arrest nrs. 252 669 en 252 670 van 13 april 2021, 272 650 en 272 651 van 12 mei 2022. De Raad oordeelde onder meer in arrest nr. 252 669:

“De bestreden beslissing duidt wat verzoekende partij haar persoonlijke situatie (en die van haar gezin) in Griekenland betreft op goede grond o.a. het volgende aan:

“In dit verband zij eraan herinnerd dat u spreekt over een groot onveiligheidsgevoel in Griekenland. U beschrijft de constante conflicten tussen verschillende vluchtelingen in het vluchtelingenkamp, waarbij er gevochten werd met messen en caravans in brand werden gestoken (CGVS p.8, p.9-10). Zelf verklaart u echter nooit problemen met andere vluchtelingen te hebben gehad (CGVS p.9, p.10), noch heeft uw vrouw ooit dergelijke problemen gehad (CGVS echtgenote p.8, p.9). Integendeel, u zegt zelf dat u zich altijd bewust op afstand van de conflicten hield (CGVS p.9). U slaagt er dan ook niet in om deze problematiek op uw persoonlijke situatie te betrekken. Bovendien stond het u vrij om na uw erkenning door de Griekse overheid het vluchtelingenkamp New Cavalla te verlaten en zich elders in Griekenland te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u nooit geprobeerd hebt om een andere woonplaats te zoeken omdat u nooit van plan was om in Griekenland te blijven (CGVS p.8, 10). Bovenstaande is dan ook geenszins voldoende om te concluderen dat de internationale bescherming die u in Griekenland verleend werd ineffectief of ontoereikend zou zijn.

In verband met uw relaas over de slechte socio-economische omstandigheden in Griekenland kan bovendien het onderstaande opgemerkt worden. U doet in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ook uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaarde u dat u aan uw lot werd overgelaten en men u gewoon op straat wilde gooien (CGVS p.9).

U verklaart dat u in Griekenland geacht werd uw plan te trekken (CGVS p.9). U geeft echter zelf aan dat u nooit een duurzame woonplaats heeft gezocht (CGVS p.8), nooit werk heeft gezocht (CGVS p.11-12) en nooit iets heeft gedaan om de Griekse taal te leren (CGVS p.12). Daarentegen blijkt wel dat uw dochters toegang hadden tot scholing (CGVS echtgenote p.11). U slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat u ernstige pogingen heeft gedaan om een leven op te bouwen in Griekenland, waarbij de Griekse overheid er niet in geslaagd zou zijn om u als erkend vluchteling te ondersteunen. U zegt wel dat er bijna geen voorzieningen waren voor vluchtelingen nadat verschillende NGO's zich hadden teruggetrokken uit het vluchtelingenkamp (CGVS p.11). Opnieuw dient echter opgemerkt te worden dat u alleen kunt spreken over de situatie in het kamp New Cavalla en dat u nooit elders in Griekenland bent geweest (CGVS p.8, p.10). De moeilijke situatie in één oververzadigd vluchtelingenkamp is echter niet in staat tot de conclusie te leiden dat de Griekse overheid systematisch zou falen om steun en structuren te bieden aan erkende vluchtelingen op zijn grondgebied. U herhaalt zelf meerdere keren dat België altijd al uw eindbestemming was en u dus nooit van plan was om in Griekenland te blijven, waardoor het niet mogelijk is voor u om te beoordelen of erkende vluchtelingen al dan niet volledig aan hun lot worden overgelaten door de Griekse overheid, gezien u deze mogelijkheden na uw erkenning nooit verkend heeft.

Daarnaast verklaart u dat u als erkend vluchteling ongelijke rechten heeft in vergelijking met Griekse staatsburgers (CGVS p.11). Opnieuw liet u echter na om na uw erkenning zich ergens naar uw rechten te informeren (CGVS p.11), waardoor u bovenstaande bewering op geen enkele manier hard kunt maken.

Ten slotte verklaart uw vrouw dat jullie ook onvoldoende toegang hadden tot de nodige medische zorg. Zij vertelt in dit verband over haar eigen tandpijn (CGVS echtgenote p.10), over de blaas- en nierproblemen van R.(...) (CGVS echtgenote p.10) en over de urineproblemen van Rah.(...) (CGVS

echtgenote p.10). Uzelf maakt hier echter op geen enkel moment melding van, hetgeen reeds een indicatie geeft van de ernst van bovenstaande beweringen. Daarnaast blijkt dat uw vrouw uiteindelijk toch behandeld werd voor haar tandpijn door een Griekse tandarts, zij het tegen betaling (CGVS echtgenote p.10). Daarnaast blijkt ook dat R.(...) op een bepaald moment werd weggebracht met een ziekenwagen, waarop zij twee uur had moeten wachten, en dat zij vervolgens werd opgenomen in het ziekenhuis omwille van een ernstige blaasontsteking waar u haar liet ontslaan na één dag omdat ze volgens u niet de juiste behandeling kreeg (CGVS echtgenote p.9-10). Het feit dat uw vrouw zelf instond voor de betaling van de tandarts, dat jullie lang moesten wachten op een ziekenwagen en dat R.(...) niet de door u nodig geachte behandeling kreeg in het ziekenhuis, kan echter niet zonder meer gelijkgesteld worden met een weigering tot medische hulp. Integendeel, uit bovenstaande blijkt dat jullie wel degelijk tot gezondheidszorg. Volledigheidshalve kan ook opgemerkt worden dat uw vrouw enkel naar medische zorg heeft gevraagd bij het Rode Kruis in het vluchtelingenkamp, die alleen pijnstillers uitdeelden (CGVS echtgenote p.10). Uit de vermeende gebrekkige hulp van één NGO in één vluchtelingenkamp, kan echter opnieuw geen algemene weigering tot medische hulp worden afgeleid noch wat betreft uw situatie als verzoeker om internationale bescherming tijdens het procedureverloop in Griekenland, noch wat betreft uw (latere) situatie en hoedanigheid als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland.” (eigen onderlijning en vetdrukking)

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt voormelde vaststellingen. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “de verzoekende partij gewezen” heeft “op het gebrek aan werkgelegenheid en (taal)onderwijs (oftewel de mogelijkheid tot het verbeteren van de toegang tot de arbeidsmarkt)”, wijst de Raad erop dat verzoekende partij blijkens haar verklaringen aan de commissaris-generaal nooit om werk heeft gezocht in Griekenland en dat zij er nooit iets heeft ondernomen om de Griekse taal te leren. Verzoekende partij ondernam er evenmin een zoektocht, laat staan concrete en ernstige pogingen om er een duurzaam onderkomen te vinden, daar zij blijkens haar eerdere verklaringen nooit van plan was om in Griekenland te blijven. Uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen blijkt dan ook geenszins een wil of intentie om in Griekenland, waar zij internationale bescherming geniet, een duurzaam leven op te bouwen.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen evenwel geenszins, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en handelen.

Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat “De verzoekende partij was niet in staat een arbeidsinkomen te verwerven hierdoor, hetgeen niet wordt tegengesproken in de bestreden beslissing”, wordt, net als waar in het beroepschrift wordt gesteld dat niet wordt betwist dat verzoekende partij de mogelijkheden ontbreekt om een inkomen te verwerven, uitgegaan van een foutieve en alleszins zeer selectieve lezing van de bestreden beslissing. Immers, in de bestreden beslissing wordt er net pertinent op gewezen dat verzoekende partij, zo blijkt duidelijk uit haar verklaringen, geheel heeft nagelaten om in Griekenland zich de Griekse taal eigen te (proberen te) maken en er werk en onderdak, buiten het vluchtelingenkamp New Cavalla, te zoeken. Verzoekende partij haar stelling in het verzoekschrift dat zij “geen enkel aanknopingspunt” had “om hun situatie te kunnen verbeteren” dient in het licht van voormelde verklaringen te worden gezien, waarbij dient te worden beklemtoond dat verzoekende partij geheel zelf heeft nagelaten om actief op zoek te gaan naar dergelijke aanknopingspunten door bijvoorbeeld Grieks te leren en er werk en onderdak te zoeken. Verzoekende partij ondernam, zo benadrukt de Raad en verzoekende partij werpt hier geen ander licht op, geen pogingen, laat staan meerdere ernstige, om een leven uit te bouwen in Griekenland. Integendeel, van zodra zij haar Grieks vluchtelingenpaspoort verkreeg, regelde ze haar reis naar België.

Verzoekende partij weet derhalve, gelet op het voorgaande, geenszins te overtuigen waar in het verzoekschrift wordt betoogd dat zij “niet werd geholpen in de zoektocht naar het uitbouwen van een menswaardig bestaan” en dat het haar “ontbeert” aan “de nodige ondersteuning vanuit de nationale overheid”. Verzoekende partij toont immers niet in het minst aan een dergelijke zoektocht te hebben aangevangen en maakt geenszins in concreto aannemelijk dat zij in Griekenland de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet kan laten gelden, nu zij dit geenszins heeft geprobeerd.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk in Griekenland geen toegang te hebben tot o.a. de arbeids- en woningmarkt, laat staan dat zij bij de Griekse autoriteiten een eventuele gebrekkige toegang hiertoe zou hebben aangekaart en dat zij in Griekenland de aan haar beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden.”.

(..)

4.4. Verzoekende partij voert aan dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat zij twee minderjarige meisjes heeft. De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt

wordt gesteld: “De Raad stipt nog volgende motivering uit de bestreden beslissing aan waarbij op goede grond en op pertinente wijze het volgende wordt gesteld: “De vaststelling dat er in hoofde van uw gezin sprake zou zijn van een verhoogde kwetsbaarheid omwille van het loutere gegeven dat uw gezin twee minderjarige kinderen telt, doet aan voorgaande géén afbreuk, aangezien u zoals gezegd géén concrete aanknopingspunten hebt aangereikt om a priori aan te nemen dat deze omstandigheid het u dermate moeilijk zou maken om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat uw gezin zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95) (naar analogie, zie ook: RvV 15 januari 2020, nr. 231 248; RvV 7 februari 2020, nr. 232 359).”.

Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

4.5. Waar verzoekende partij stelt dat geen rekening wordt gehouden met de actuele elementen, wijst de Raad er op dat verzoekende partij nalaat te concretiseren en verder uit te leggen met welke actuele elementen geen rekening wordt gehouden (en die eventueel tot een andere afloop van de administratieve procedure zou hebben geleid).

4.6. Waar zij verder toelicht dat uit de verschillende rapporten duidelijk blijkt dat een normaal leven niet gegarandeerd is in Griekenland, wijst de Raad erop dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat op zich niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt, in navolging van de eerder aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke.

4.7. Door algemeen te stellen, zonder nadere toelichting te geven, dat daar geen enkel toekomstperspectief is voor haar familie en voornamelijk voor haar twee dochters, maakt zij niet in concreto aannemelijk dat zij in Griekenland geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar (en haar gezin) internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen.

4.8. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar de economische situatie die nu nog erger is geworden door de pandemie en de economische crisis, beperkt verzoekende partij zich tot een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Griekenland, hetgeen niet volstaat. Zij laat na deze algemene bewering met betrekking tot haar persoonlijke situatie in concreto aannemelijk te maken. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij in Griekenland geen toegang zou krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen.” (eigen markering)

en in de arresten met betrekking tot de kinderen:

“5.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van de minderjarige verzoekster een verzoek om internationale bescherming indienden op 15 april 2019. Op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt vermoed dat het verzoek van verzoeksters ouders ook in haar naam en in die van haar zus als vergezellende minderjarigen werd ingediend. De beschermingsverzoeken van verzoeksters ouders werden door de commissaris-generaal niet ontvankelijk verklaard op 21 januari 2019 op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat zij reeds internationale bescherming genoten in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland.

Ook verzoekster en haar zus werden in Griekenland erkend als vluchteling (Griekse verblijfskaart gevoegd bij verzoekschrift; RvV 13 april 2021, nrs. 252 669 en 252 670). De commissaris-generaal oordeelde daarbij dat nergens uit bleek dat de basisrechten van de ouders, als personen die internationale bescherming genieten, daar niet zouden zijn gegarandeerd noch bleek dat hun levensomstandigheden aldaar zouden kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad bevestigde de bevindingen van de commissaris-generaal en verwierp het beroep van de ouders tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing bij arresten nrs. 252 669 en 252 670 van 13 april 2021.

5.4. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het beschermingsverzoek van verzoekster uitsluitend berust op dezelfde gronden die haar ouders aanhaalden in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming van 15 april 2019. Zo verwijst verzoekster net als haar ouders naar de veiligheidssituatie in Irak, de conflicten die plaatsvonden in het opvangkamp en de slecht socio-economische omstandigheden in Griekenland. De commissaris-generaal stelt terecht dat deze elementen al werden besproken in het kader van de beschermingsverzoeken van haar ouders en er geen nood aan internationale bescherming uit kon worden afgeleid. Uit de arresten van de Raad van 13 april 2021 met nrs. 252 669 en 252 670 met betrekking tot haar ouders blijkt dat zij niet aantonen dat zij geen toegang zouden krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de aan hun internationale

beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen inzake o.a. werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, noch dat hun levensomstandigheden aldaar zouden kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, noch dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

De heden beschikbare landeninformatie, bijgebracht door beide partijen op vraag van de Raad, geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland veelal moeilijk is op het vlak van huisvesting, tewerkstelling, gezondheidszorg en toegang tot sociale voorzieningen. Uit deze informatie blijkt dat statushouders in Griekenland na een bepaalde periode zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan en dat zij hierbij veel hindernissen moeten overwinnen, vaak van administratieve en bureaucratische aard. De beschikbare landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar daar a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en die negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en waardoor een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in deze rapporten geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Uit deze rapporten blijkt niet dat de geboden bescherming in hoofde van éénieder aan wie een status werd verleend niet langer effectief of toereikend zou zijn.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek. Hierbij komt het aan verzoekster toe om in dit verband concrete elementen aan te reiken ter weerlegging van het vermoeden dat zij bij terugkeer naar Griekenland niet zal terechtkomen in situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, gelet op de beschermingsstatus die haar aldaar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster in het kader van haar eigen beschermingsverzoek geen elementen bijbrengt die erop zouden wijzen dat zij bij terugkeer naar Griekenland terecht zou kunnen komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Verzoekster houdt in voorliggend verzoekschrift voor dat zij en haar zusje in Griekenland geen toegang hadden tot onderwijs en zij zelf moesten studeren.

Vooreerst kan uit de verklaringen van verzoeksters zus “Ik studeerde niet zoals hier. Ik studeerde in het kamp zelf.” niet worden afgeleid dat zij geen toegang had tot georganiseerd onderwijs (NPO zus, p. 6, stuk 7 gevoegd bij verzoekschrift). Verder blijkt uit de verklaringen van haar moeder dat, toen zij verbleven in het opvangkamp, verzoekster en haar zusje beiden wel degelijk toegang hadden tot scholing: “Ja, ze gingen naar school. Mijn man moest met mijn dochter naar de voorkant gaan van het kamp waar de bus stond en zo gingen ze naar school.” (NPO moeder, p. 11). Deze verklaringen zijn ook in overeenstemming met het AIDA Country Report Greece van juni 2021, opgesteld door ECRE en bijgebracht door de verwerende partij, waarin de Raad leest dat de Griekse autoriteiten voorzien in toegang tot onderwijs voor asielzoekende kinderen en kinderen die internationale bescherming genieten (p. 183, 249-250).

Verder wijst de Raad erop dat de situatie van verzoekster in het opvangkamp, niet zonder meer representatief is voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming. In casu moeten immers de voorzienbare levensomstandigheden van verzoekster bij terugkeer naar Griekenland worden beoordeeld en mag worden aangenomen dat zij als statushouder niet opnieuw zal terechtkomen in een opvangkamp bedoeld voor verzoekers om internationale bescherming. Uit de beschermingsverzoeken van haar ouders is gebleken dat zij geen ernstige pogingen hebben ondernomen om een leven op te bouwen in Griekenland na hun erkenning en ze niet

aannemelijk hebben gemaakt als statushouders geen toegang te hebben tot de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen.

Uit niets blijkt dan ook noch toont verzoekster aan dat zij en haar zus als statushouders in Griekenland geen toegang zouden hebben tot onderwijs noch er gebruik van zouden kunnen maken. Voor zover kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op het vlak van onderwijs, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt een schending van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag dan ook niet aannemelijk.

Waar verzoekster nog opmerkt dat zij geen Grieks spreekt noch schrijft, kan worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen. Tevens kan worden aangenomen dat het van verzoekster enige inspanning zal vergen om haar leven verder op te bouwen in Griekenland en er de taal aan te leren. Hieruit kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeksters beperkt zich in haar aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, verder tot het citeren van algemene landeninformatie zonder deze informatie in verband te brengen met haar individuele situatie en omstandigheden. Met een loutere verwijzing naar algemene informatie toont verzoekster niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie zal terechtkomen.” (eigen onderlijning).

Gelet op voorgaande is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij – waar de verzoekende partijen opnieuw de slechte behandeling van erkende vluchtelingen als argument aanhalen om niet terug te keren naar Griekenland om aldaar de aanvraag in te dienen – motiveert dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt nu zij geen nieuwe elementen aanbrengen dan degene die reeds werden beoordeeld naar aanleiding van de verzoeken tot internationale bescherming en daaruit gebleken is dat verzoekende partijen geenszins hebben aangetoond dat zij in Griekenland een risico lopen op onmenselijke behandeling.

Door opnieuw te verwijzen naar de verklaringen en stukken voorgelegd in de procedures bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad inzake hun verzoeken tot internationale bescherming erkennen verzoekende partijen trouwens zelf dat zij in hun aanvraag tot regularisatie niet meer hebben bijgebracht dan datgene wat zij al hadden voorgelegd bij het CGVS en de Raad zodat zij niet dienstig kunnen stellen dat zij wel degelijk bewijzen hebben bijgebracht van hun verklaringen. Door opnieuw naar de aanvullende nota van 30 maart 2022 te verwijzen die zij in de beroepsprocedures hadden neergelegd weerleggen zij aldus niet de vaststelling van de verwerende partij dat zij geen nieuwe elementen hebben bijgebracht die een andere beoordeling toelaten dan de beoordeling reeds gemaakt door de bevoegde instanties.

Voor zover verzoekende partij nog inhoudelijke kritiek uiten op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en opnieuw datgene aanhalen wat zij reeds hebben voorgelegd in de beroepsprocedures tegen voormelde beslissingen wijst de Raad erop dat de verwerende partij terecht motiveert: “dat het indienen van onderhavig aanvraag om machtiging tot verblijf geen soort “hoger beroep” kan vormen tegen de afwijzing van een VIB, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.” De Raad wijst erop dat verzoekende partijen hun grieven omtrent de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genoegzaam aan bod hebben kunnen laten komen in de beroepsprocedures daartegen. De Raad heeft alle beroepen dienaangaande verworpen. De Raad wijst op het gezag van gewijsde van voormelde arresten. Het gezag van gewijsde steunt op de noodzakelijkheid te beletten dat eenzelfde betwisting altijd zou blijven duren. Dit gezag brengt onder meer met zich mee dat een door de rechter genomen bindende beslissing achteraf niet meer in vraag mag worden gesteld door de in het geding betrokken partijen (cf. RvS, nr. 233.464 van 14 januari 2016). Door opnieuw de vaststellingen in de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in vraag te stellen schenden verzoekende partijen het gezag van gewijsde van voormelde arresten, temeer de kritiek die verzoekende partijen thans aanvoeren in wezen geen betrekking heeft op nieuwe feiten die een verandering van omstandigheden met zich meebrengen en die zich gemanifesteerd hebben na de voormelde verwerpingsarresten.

2.6. Waar de verzoekende partijen er voorts op wijzen dat zij reeds bij hun verzoeken tot internationale bescherming hadden aangehaald dat zij nog familieleden hebben in België, wijst de Raad erop dat de verwerende partij – waar zij motiveert dat “(e)r wordt verder niet aangetoond dat er nog andere familieleden van het gezin in België verblijven” er verder op wijst dat niet is aangetoond dat zij nog

familieleden hebben in België waarmee zij een beschermenswaardig gezins- of familieleven hebben. Immers komt deze motivering na de vaststelling dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is omdat ook de ouders het grondgebied moeten verlaten en er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden en er voorts niet is aangetoond dat er andere familieleden van het gezin in België verblijven waarbij er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid waardoor dienstig kan verwezen worden naar de aangehaalde artikels 8 EVRM en 7 van het Handvest.

De Raad laat gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Met een loutere verwijzing naar het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied en het feit dat zij daarmee zouden samenwonen tonen de verzoekende partijen echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Verzoekende partijen slagen er met hun betoog bijgevolg niet in afbreuk te doen aan de vaststelling van de verwerende partij dat er geen elementen met betrekking tot het gezins- of familieleven zijn die de verzoekende partijen verhinderen de aanvraag in Griekenland in te dienen.

2.7. Waar verzoekende partijen voorts een theoretisch betoog voeren over het hoger belang van het kind slagen zij er daarmee evenmin in afbreuk te doen aan de motivering dat de kinderen samen met hun ouders naar Griekenland kunnen reizen, dat zij ook in Griekenland naar school kunnen en dat niet blijkt dat zij in Griekenland een onmenselijke behandeling dreigen te ondergaan.

De Raad merkt op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136).

Zoals duidelijk blijkt worden de kinderen niet gescheiden van hun ouders nu geen van allen een legaal verblijf hebben in België en zij samen kunnen terugkeren naar Griekenland alwaar zij een recht op verblijf hebben. Verder blijkt niet dat het welzijn van de kinderen geschaad wordt. Zij kunnen ook in Griekenland naar school en het is geenszins aangetoond dat het gezin aldaar niet in de basisbehoeften kan voorzien om een menswaardig bestaan te leiden.

Met hun betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat het hoger belang van de kinderen geschaad wordt bij terugkeer naar Griekenland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Voorts is het betoog inzake een terugkeer naar Irak niet relevant nu de bestreden beslissing de verzoekende partijen niet oplegt terug te keren naar Irak, maar erop wijst dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond die hen verhinderen terug te keren naar Griekenland om aldaar de aanvraag in te dienen.

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM betwisten verzoekende partijen niet dat zij geen legaal verblijf hebben in België en zij allen dienen terug te keren naar Griekenland zodat de gezinseenheid niet geschaad wordt. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun betoog dat hun gezinsleven geschonden wordt. Ook wat de verwijzing naar de overige familieleden in België betreft volstaat het te verwijzen naar de bespreking hoger waaruit gebleken is dat niet is aangetoond dat zij met deze familieleden een beschermenswaardig gezinsleven hebben dat valt onder artikel 8 EVRM.

Hun betoog heeft eerder betrekking op hun privéleven in België.

Wat betreft het schoollopen van de kinderen heeft de verwerende partij erop gewezen dat zij steeds geweten hebben dat het schoollopen in België plaatsvond in precair verblijf, dat de kinderen ook nog maar sinds het schooljaar 2020-2021 in België naar school gaan en dat niet is aangetoond dat zij niet in Griekenland naar school kunnen. Verder heeft de verwerende partij vastgesteld dat niet is aangetoond

dat de eventuele sociale banden in België zodanig hecht zijn dat zij vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

De loutere overtuiging van verzoekende partijen dat het niet in het belang is van de kinderen om terug te keren naar Griekenland, is niet afdoende om de kennelijke onredelijkheid van voormelde motivering aan te tonen.

De verzoekende partijen maken met hun betoog waar zij opnieuw verwijzen naar familie op het grondgebied niet aannemelijk dat zij in België een sociaal leven hebben opgebouwd dat een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven zou moeten worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoekende partijen zijn blijkens het administratief dossier pas in maart 2019 naar België gekomen samen met hun ouders. Bovendien zijn zij nooit toegelaten tot verblijf. Zij blijken ook nog maar sinds schooljaar 2020-2021 naar school te gaan in België. Verder blijkt uit de stukken die zij hebben voorgelegd bij de aanvraag evenmin dat zij in België diepgaande sociale banden hebben ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen worden gemaakt van een beschermenswaardig privéleven in België. De beoordeling door de verwerende partij dat niet blijkt dat de verzoekende partijen gewag kunnen maken van sociale banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan worden verwezen naar artikel 8 van het EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partijen kenmerken geenszins incorrect of kennelijk onredelijk.

De situatie van de kinderen acht de Raad *in casu* niet dermate dat van de verwerende partij redelijkerwijs moest verwacht worden omwille van artikel 8 van het EVRM af te zien van de in de wet voorziene vereiste tot het indienen van de aanvraag in het herkomstland. De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat volgens het EHRM het belang van het kind geen “troefkaart” kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, *I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk*; “while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, *Berisha v. Switzerland*, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland)”

2.9. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat eenzelfde inhoud heeft als artikel 8 EVRM, wordt niet aangetoond.

2.10. Met hun betoog dat een behandelingstermijn van twee jaar voor alle gevoerde procedures inzake de verzoeken tot internationale bescherming voor een minderjarige wel lang is en zij ondertussen Nederlands hebben geleerd en hier naar school gaan, tonen de verzoekende partijen – gelet op het gegeven dat zij pas sinds maart 2019 in België verblijven, zij nog maar sinds 2020-2021 naar school gaan, er geen diepgaande sociale banden blijken en zij eveneens in Griekenland naar school kunnen - niet aan dat het loutere feit dat de behandeling van de procedures in totaal twee jaar heeft geduurd, maakt dat zij niet kunnen terugkeren naar Griekenland om aldaar de aanvraag in te dienen. Aangezien de verzoekende partijen op korte tijd in België in staat bleken aan te sluiten bij het onderwijsstelsel hier, blijkt ook niet waarom zij niet zouden kunnen aansluiten bij het Griekse schoolstelsel, temeer uit het administratief dossier blijkt dat zij ook reeds in Griekenland naar school zijn gegaan. De Raad acht het bovendien bevreemdend dat verzoekende partijen wél aanpassingsvermogen hebben wanneer het gaat om het schoollopen in België maar niet wanneer het gaat om het schoollopen in Griekenland. Hun betoog dat hun inspanningen tegen hen worden gebruikt en dat zij geen Grieks kennen laat niet toe de kennelijke onredelijkheid van de motivering in de bestreden beslissing aan te tonen. Evenmin maken verzoekende partijen aannemelijk dat door het feit dat zij in Griekenland naar school moeten in afwachting van de behandeling van hun aanvraag, zij aldaar van nul zouden moeten beginnen en zij ook achterstand zullen oplopen in hun schoolcarrière in België.

2.11. Het loutere feit voorts dat verzoekende partijen het disproportioneel achten dat zij naar Griekenland terug moeten om een aanvraag in te dienen en dat zij geen financiële steun krijgen van België en geen bedreiging vormen voor de openbare orde laat niet toe te oordelen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van bepaalde pertinente gegevens besloten heeft

dat verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond waarom zij de aanvraag niet in Griekenland kunnen indienen.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER